

Hva vi kan gi

“Vi er her for å hjelpe til med å rense opp i dammene,” sa tante Nikki.

Av Aliya Jakeman
(Basert på en sann historie)

Denne historien fant sted i USA.

“Er vi fremme?” Aliya klødde på benet sitt der en mygg hadde bitt henne. De hadde gått over lavastener så lenge! Aliya begynte å bli sliten.

“Nesten”, sa læreren, tante Nikki. “Og stol på meg. Det vil være verdt det.”

Aliya var ikke så sikker. De var på en skoletur til Kīholo, et naturreservat på Big Island på Hawaii. Aliya gledet seg til å lære om dyrene og plantene på øya deres, men hun var nervøs. Hun var ny på øya, og hun kjente ikke så mange ennå. Alle de andre barna var eldre, og de lo sammen hele turen. Aliya gikk stille ved siden av dem. Hun ønsket å få en venn, men hun visste ikke hvordan.

Til slutt kom de frem til bukten. Da de gikk over en sandbakke, kom fiskedammene til syne.

“Velkommen til Kīholo”, sa tante Nikki.

Aliya så seg rundt. Det var vakkert her! Læreren hadde rett – turen hadde vært verdt det.

De neste timene lærte Aliya og klassekameratene hennes alt om naturreservatet. Aliya likte å se fiskene svømme gjennom vannet.

“Fiskedammene ble laget slik at noen fisker kan fanges og tas fra dammen mens andre blir værende og blir store og sterke. På denne måten holder alt seg i balanse, og det er alltid nok fisk”, forklarte tante Nikki.

Etter lunsj samlet tante Nikki barna til en av de større dammene. “Ok, alle sammen, ta på dere et par hansker. Vi er her for å hjelpe til med å rense opp i dammene.”

“Må vi?” spurte en av Aliyas klassekamerater.

“Ja! En del av det å besøke Kīholo handler om å arbeide sammen for å holde det rent. Det handler om hva vi kan gi”, sa tante Nikki.

Aliya gledet seg til å hjelpe. Hun tok på seg noen hansker og begynte å plukke søppel og tregrener rundt dammen.

En av klassekameratene hennes kom opp ved siden av henne. Aliya hadde aldri snakket med henne før. Hun hadde på seg en knallrosa skjorte.

Aliya følte at hjertet hennes banket fort. Hun ønsket å si hei, men hun var redd. Hva om piken syntes hun var rar?

Så tenkte Aliya på det tante Nikki hadde sagt. *Det handler om hva vi kan gi.* Aliya trakk pusten dypt og smilte. “Hei”, sa hun. “Jeg liker skjorten din.”

Piken smilte. “Takk! Jeg heter Zoe.”
“Jeg heter Aliya.”

Resten av dagen snakket og lo jentene mens de samlet plast- og papirbiter som hadde blitt etterlatt i dammene. Jo mer Aliya ble kjent med Zoe, desto lykkeligere følte hun seg. Zoe var så hyggelig.

På slutten av dagen laget læreren et bål som barna kunne sitte rundt. Aliyas muskler var såre etter å ha renset opp i dammene.

“Aliya, kom hit. Dette må du se!” Zoe løp mot henne og vinket med armene så Aliya kunne følge etter. Aliya fulgte Zoe til en bro som krysset over dammene.

Under broen satt en stor skilpadde i det klare vannet. Mindre skilpadder svømte forbi.

Aliya smilte. Det var vakkert! Hun og Zoe sto på broen, side om side, og Aliya følte fred. Det hadde vært vanskelig å rengjøre dammene, men nå kunne disse dyrene fortsette å bo trygt i hjemmet sitt.

Aliya så på Zoe. Hun hadde en ny venn nå også, bare fordi hun hadde vært modig nok til å si hei. Aliya ba en liten bønn i hjertet sitt. *Takk, himmelske Fader, for denne vakre verden og for min nye venn. Takk for at du hjalp meg å fokusere på det jeg kunne gi.*